käest ärra, kirrikokue selga, ja tulle ka kirriko. Ja Kadrina, sul on ka weel aega; jätta pesso järrele esmapäwaks; homme wõid sinna pesta ja nõeluda; üks pääw näddalas wõid ikka nisuggust tööd tehha, se sadab emnam kasso kui päwa palk. Mis sa kassinusega ennesele teid, sedda sa ei teagi. Sa pead aega wõtma, ommad lapsed õppetada kassinust, siis sawad wähhema rietega läbbi. Mo armas Kadrina, sa tead, ma sowin sulle head."

Kadrina nuttis jälle, ja sekord olli südda halle, ja Klaus, kes muido pahhandas maenitsuse pärrast, ja pahhaid sanno andis, olli tänna waiksteks jänud Kristohwri wennalikust maenitsusest, ja ei sanud sannagi wastada. Kadrina ütles: „Tullewal pühhapäwal tahhan wisssiste kirriko minna."

„Tulle tänna minnoga", pallus Kristohw. „Ärra wibi mitte Issanda pole pöördes, ja ärra wida aega ühhest päwast teise," ütleb pühha kirri. Tänna sind ei kela ükski assi, kes teab, mis armas Jummal tullewal päwal läkkitab. „Aeg pörab hommikust õhtoni," on teises kohhas luggeda."

„Mis?" ütles Klaus, „mis saab Ta läkkitama? Kui tänna ei sa, siis jätta järrele. Tullewal pühhapäwal tahhame pühha lauale minna; siis olleksime muidogi tulnud; nenda jägo."

Kellad hakkasid hüüdma; Kristohw watis halle melega õe ja temma mehhe peäle, jättis heldeste Jummalaga, ja läks ärra. Temmal olli halle meel, agga teggi kindlamat palwet nende eest, ja panni lotust Issanda peäle seisma, kes töeste aitab.

Kadrina olli arg pesso kinna kallal. Kellad hüüdsid jälle: Tulle, tulle! Agga ta seisis Issanda wasto, kes kutsus, ja ei kulnud mitte. Nenda olli ka Klausega luggu; ta ei julgend kirriko-rahwa wasto minna omma töörüstaga, waid seisis pöesa tagga wärrawas. Tullewal pühhapäwal lähhäd ka kirriko pühha lauale, nenda ütles temma, isseennast wabbandades. „Ärra wida aega

Eesti-ma rahwa Kalender 1859 , lk. 28